

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 125**

November 2015

Kære venner.

Selv om det er lidt tidligt, vil jeg nu alligevel ønske jer alle en glædelig jul og et godt nytår. Dette Sanchar bringer følgende artikler:

- Mine erfaringer i Lakshmi Ashram – juni 2105 – af Julika Schultheiss (tysker)
I Sanchar 124 blev første del af Julikas artikel trykt, men ikke resten. Jeg kan ikke forklare, hvordan det er sket. Derfor bringer jeg hele artiklen her. Jeg kun forkortet den en smule. Det er interessant at høre en fremmeds erfaringer. Lone Poulsen.
- Environmental Activities in the Danya Area – A Twenty-Five Year Journey – af David Hopkins.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Jeg har desværre problemer med at få trykt nyhedsbrevene i fremtiden. Tidligere har jeg kunnet gøre det gratis. Så derfor vil det være en stor hjælp, hvis flere har mulighed for at få Sanchar pr. mail. Se nedenfor.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: ***lone-poulsen@comxnet.dk***

SANCHAR 125

Mine erfaringer i Lakshmi Ashram – juni 2015

Julika Schultheiss, 29 år, fra Tyskland

Først og fremmest ønsker jeg at nævne, at hvad jeg end skriver, vil det være fra mit meget subjektive perspektiv og kun en lille del af hele billedet, der blev fremkaldt inden for fire måneder, som naturligvis er et meget begrænset tidsrum. Desuden er mine oplevelser så enorme, at ethvert forsøg på at skrive om dem vil kun afspejle en lille del.

Jeg ønsker at takke alle søstre og brødre i Lakshmi Ashram for at give mig mulighed for at leve i deres verden. Det har været en intens og berigende periode i mit liv. Til en vis grad har det at leve et simpelt liv i naturen og tilbringe så megen tid udenfor fået mig til at føle mig mere velafbalanceret. Jeg erfarede, hvor lidt man behøver for at have et lykkeligt liv – set fra et materialistisk synspunkt.

Min motivation til at arbejde som frivillig i Lakshmi Ashram var på den ene side at lære noget, at se og erfare indisk kultur, at lære lidt hindi og lidt om Gandhi-filosofi. På den anden side havde jeg også en forventning om og et dybt ønske om at bidrage med noget, at udføre noget nyttigt, at dele en smule viden eller erfaring med beboerne i Lakshmi Ashram, som kunne gøre deres system på en eller anden måde lidt bedre.

Jeg har arbejdet som skolepsykolog i Tyskland i de sidste fire år og har derfor set mange skoler – systemer – indefra. Som systemisk psykolog fandt jeg det interessant fra et professionelt synspunkt at undersøge et system som på ashrammen med meget faste regler og en lang historie. Og også at tænke over reglerne og udviklingen af systemet. Hver skole har forskellige underforståede og synlige regler, og i mit job erfarede jeg, at en masse afhænger af lederen og hendes måde at lede på. Jeg er meget taknemmelig over, at beboerne på Lakshmi Ashram lod mig få indblik i deres system og bød mig velkommen som en søster.

Jeg ønsker at fortælle om mine daglige gøremål. Livet på Ashrammen er organiseret efter et meget fast skema, der starter med morgensamling og yoga-timer kl. 6. Derefter drikker man tuls-te sammen og gør rent en times tid i grupper. Jeg gjorde normalt også rent med en af grupperne. Klokkeren 8 fik vi en velsmagende morgenmad siddende på gulvet med korslagte ben. Derefter var der arbejde i haven, samling af brænde, rengøring i kostalden osv. i halvanden time. Jeg var overrasket over, hvor hårdt pigerne arbejdede med tunge byrder på hovedet. Jeg følte mig ofte som en forkælet pige, når jeg forsøgte at arbejde lige så hårdt som dem, og jeg hurtigt følte mig udmattet. Jeg forsøgte dog at deltage i aktiviteterne hver dag. Frokost var allerede klar kl. 11.30 efterfulgt af lidt tid til hvile og andagt kl. 13. Indtil kl. 14 spandt pigerne ofte uld eller lærte nye sange. Fra kl. 14-17 havde pigerne almindelige skoletimer.

Tre gange om ugen var tiden efter skolegang fri til leg og spil. De andre dage arbejdede pigerne igen i haven, da de havde deres egne klassehaver, som de skulle dyrke. Kl. 19 blev der holdt en

aftenandagt og et møde: Pigerne rapporterede fra deres klasse eller gruppearbejdet, optrådte med dans og opførte sketcher. Sommetider udtrykte "the Didis"¹ (storesøster, en kvinde som bor i en ashram) deres skuffelse over noget, som ikke var gået så godt i løbet af dagen. Med pigerne siddende på rækker og uden at have lov til at kigge tilbage, hvor de fleste af de klagende Didis sad, følte det som et strengt hierarki. Måske var det en ide at ændre den måde, man sidder på, til en rundkreds, hvilket giver alle mulighed for at have øjenkontakt og støtter en ligeværdig konversation. Vi spiste aftensmad sammen derefter omkring kl. 19.45. For pigerne sluttede dagen som regel med lektier og lidt leg i deres rum.

Jeg forsøgte at være til nytte ved at undervise i engelsk i to klasser. I begyndelsen besøgte jeg en af engelsktimerne for at få et indblik i, hvordan der blev undervist. Læreren, en af the Didis, åbnede bogen, og hver af pigerne skulle fremsige digtet på den første side. Digtet var alt for svært for pigerne at forstå. Da der var gået ti minutter bad læreren mig om at fortsætte med klassen, og hun gik sin vej. Den observation fik mig til at tænke, at nogle af the Didis ikke er kvalificerede til at være lærere eller socialarbejdere, men lever i ashrammen på grund af problemer, de selv står over for i livet. Det var min første engelsktime, og fra den dag var jeg

meget motiveret for at skabe timer, som mere passede til pigerne, og som vækkede deres interesse for sproget og lærte dem simple sætninger, som de kunne bruge, når der kom besøgende til ashrammen.

En af mine andre dagligdags oplevelser var følgende: En dag hjalp jeg til i køkkenet, og jeg ønskede virkelig at lære at lave rotis (et indisk fladt brød). Pigerne kunne lave rotis meget hurtigt og perfekte runde og tynde. Jeg forsøgte efter bedste evne, men måtte ofte starte forfra, da min roti snarere lignede et landkort end en rund roti. Engang brugte jeg lidt mere tid på at lave den og var ret glad for resultatet, som ikke var perfekt, men næsten en rund en, der lignede en roti. En af pigerne var åbenbart af en anden mening. Hun grinede, tog roti'en og ødelagde den. Så bad hun mig om at lave de små boller af dejen i stedet for at rulle den ud. Men jeg havde allerede gjort dette arbejde mange gange og ønskede derfor at øve mig på at rulle den ud. Jeg forsøgte at forklare – med mit ringe hindi – at alle må starte et sted og øve sig meget, før man er perfekt, og at jeg blot ønskede at øve mig i at lave roti. Da hun ikke ville lade mig prøve igen, valgte jeg at forlade køkkenet. Det følte som at løbe panden mod en mur. Der var ingen mulighed for at udføre tingene på en lidt anderledes måde. Næste morgen spurgte en pige fra min klasse mig om episoden. Hun havde ikke været i køkkenet på det tidspunkt, men en af hendes venner havde været der og havde observeret hele seancen opmærksomt. Et eksempel på hvor opmærksomme, vidende, følsomme og ægte de fleste piger er. Hun fortalte mig, at hendes gruppe skulle lave rotis næste dag, og at jeg kunne være med og øve mig, og de ville ikke ødelægge mine forsøg. Jeg fandt det så sødt af hende og følte, at hun virkelig gjorde det til en god dag for mig.

¹ Det traditionelle indiske samfund lægger stor vægt på hierarki, der viser sig i sproget og i hvordan man henvender sig til nogen. Hvis hun er ældre end dig, skal du sige "Didi", mens hvis hun har samme alder eller er yngre, så hedder hun "Behn". David Hopkins

Ashrammen har mange resurser. Det vigtigste af alt er pigerne. I Tyskland bliver jeg ofte rådspurgt af lærere, når de møder vold blandt eleverne, mobning og urolighed i timerne. Jeg har ikke set sådan noget mellem pigerne i løbet af de fire måneder. Pigerne lever sammen som søstre, de ældre piger tager sig af de yngre og har allerede påtaget sig et stort ansvar. For eksempel er de ældre piger gruppeledere under morgenrengøringen og skal sikre, at hvert eneste medlem af gruppen arbejder på en ordentlig måde. De griner meget sammen og hjælper hinanden. Det gjorde virkelig indtryk på mig, at de er så varmhjertede og disciplinerede. Piger, som på en eller anden måde synes anderledes som fx at være meget emotionelle af og til, bliver accepteret af fællesskabet og ikke betragtet som outsiders.

Jeg synes, det er mægtigt, at pigerne har mulighed for at synge, danse og optræde for hinanden. Selv de anderledes generte piger vil åbne sig, når de optræder, og jeg kan kun sige, at det er en stor gave, som udvikler deres personligheder og giver dem selvtillid.

Desuden var jeg imponeret over ashrammens betænksomme måde at bruge resurserne på. De har solceller til det varme vand, regn opsamles i vandtanke, komøg bliver brugt til gas i køkkenet, aske bruges til at rense fade med, og alt er meget rent. Faktisk er dette det første og sidste sted i Indien, som jeg har set, hvor der ikke har været smidt noget affald i omgivelserne. Jeg tænkte, at det kunne være

De yngste præsenterer deres hjemmelavede sommerfugle

en god ide at arrangere en slags "åbent hus" i ashrammen en gang om året, så at andre indere kan bruge ashrammen som model og erfare, hvor meget mere veltilpas man føler sig i et rent miljø. Den daglige tidsplan giver en stabil og tryk følelse hos pigerne, da hverdagens rutiner er noget meget pålideligt. Når man spørger pigerne om, hvordan de synes om at leve i ashrammen, svarer de alle, at de kan vældig godt lide at være der. På den anden side har sådan et fast reguleret miljø en fare for, at man følger reglerne blindt, og at kreativiteten bliver hindret.

Efter nogle uger begyndte jeg at spekulere på, om der var nogen, der var interesserede i mine ideer og mit syn på pigerne. Jeg havde nogle interessante samtaler med Neema om det, men hun var også ofte væk fra ashrammen for at arbejde på sin Ph.d. Hvad der efterhånden gik op for mig var, at en af grundene til mangel på spørgsmål om mit syn kunne skyldes, at ashrammen ikke havde bedt om frivillige i starten og nærmest havde den attitude, at de gjorde de fremmede en tjeneste i stedet for at få den ide, at de også selv kunne få noget ud af det. Vi ved, at vi ofte ikke får øje på problemerne, mekanismen og reglerne i det system, vi lever i. En fremmed, som træder ind i systemet udefra og forlader det igen efter nogen tid, ser tingene fra en anden vinkel og kan skabe nogle nye ideer. Derfor tror jeg, at et system som ashrammen vil kunne profitere af meget af de frivillige.

Da jeg somme tider erfarede en mangel på åbenhed over for nye ideer, begyndte jeg at spekulere på, hvordan der kan skabes forandring i et system som ashrammen, som har eksisteret i årtier. Og hvad der er endnu mere interessant, hvis ledere er blevet socialiseret inden for systemet som selv tidligere elever. Efter min mening er hovedformålet med en skole at forberede eleverne på deres fremtid og gøre dem stærke og uafhængige. Således er det vigtigt at opmuntre dem til selv at tage stilling til tingene, at stille spørgsmål til, hvorfor det er som det er og selv at skabe nye ideer. De fleste af dem vil vende tilbage til forskellige systemer med forskellige regler efter deres tid på ashrammen, så

fleksibel adfærd ville være en vigtig færdighed at lære. Når pigerne engang lærer at reflektere kritisk, vil de blive endnu stærkere kvinder, som virkelig kan bidrage til det indiske samfund og dets udvikling. Skoletimerne kunne f.eks. blive mere praktiske ved at bruge Gandhis ideer med at forbinde undervisningen med natur og landbrug og opmuntre pigerne til at udforske deres omgivelser omhyggeligt.

Lige som verden forandrer sig, vil de vanskeligheder, som pigerne møder i livet også forandres. Derfor er forandring også uundgåeligt for ashrammen. Engang kom to mænd fra "Human Foundation" til ashrammen, da de havde nogle opgaver i Kausani. De besøgte skolerne og fortalte om menstruation og brugen af hygiejnebind. Deres organisation havde fundet ud af, at livmoderhalskræft spredtes overalt i Indien, da mange piger bruger avispapir og ved meget lidt om personlig hygiejne i menstruationsperioden. Mændene fra NGO'en foreslog også at uddanne pigerne på ashrammen, men fik endnu ikke lov til det, da ashrammen ikke var forberedt på det. Jeg er sikker på, at der var gode grunde til denne beslutning, og jeg ikke i stand til at sætte spørgsmålstejn ved det. Stadigvæk havde jeg den følelse, at den episode også kunne forbindes med en vis angst for forandring inden for systemet.

Fra forskning, som fokuserer på, hvordan forandringer kan ske i f.eks. skoler, ved vi, at forandring altid først skaber modstand fra medlemmerne. Lederen, på skoler inspektøren, må moderere og modstå denne modstand for at etablere forandringer. Han eller hun må udpege udviklingsmulighederne for medlemmerne og organisationen og have en stærk og klar holdning til gavn for den foreslåede forandring. En anden betingelse for at gøre organisatorisk læring (= forandring) succesfuld er kravet om, at medlemmerne kan deltage i at skabe mål for organisationen. Når medlemmer bliver involveret, bliver forandringer bedre accepteret. Med dette taget i betragtning følte jeg, at ashrammen kunne profitere af at spørge medarbejderne, hvad de synes, ashrammen skal være om et par år. Fra den smule, jeg så, fik jeg det indtryk, at det er vigtigt for ledelsen at reflektere over Gandhis ideer som ikke-vold først og fremmest og definere for sig selv – f.eks. hvad betyder ikke-vold for mig? Næste skridt kunne være en snak med teamet af lærere og medarbejdere, ledet af en neutral person, for at finde en fælles vision om, hvordan de ønsker, at

ashrammen skal være i fremtiden, hvad er målene for yderligere udvikling af ashrammen, og hvilke skridt skal tages for at nå disse mål.

Ashrammen er et vigtigt sted for pigerne, hvor de opnår værdier og udvikler deres personligheder. Derfor har alle medarbejderne på ashrammen et enormt ansvar og må få støtte fra lederen for at kunne reflektere over deres adfærd og udvikle deres egen personlighed.

Jeg ønsker alt det bedste for beboerne i Lakshmi Ashram. Gid en vej må blive fundet for at skabe en fremtidig vision for dette sted og forstærke udviklingen inden for systemet uden at miste essensen af dets ånd. Jeg kunne allerede se gode skridt mod dette mål, da Neemas ide om at skrive en Ph.d. netop er at evaluere arbejdet på ashrammen og tænke over, hvilke koncepter der skal bevares, og hvilke koncepter der skal forandres. Hendes arbejde vil blive meget vigtigt for den videre udvikling af ashrammen.

Og jeg håber virkelig, at fremtidige frivilliges ideer kan bruges til gavn for ashrammen. Når folk ønsker at lave frivilligt arbejde, ønsker de at lære noget, men de ønsker også at yde noget og efterlade et lille fodspor. Idealet ville være gensidig læring. Alt i alt var min tid der vidunderlig, og jeg håber, at Lakshmi Ashram vil få glæde af denne rapport.

Miljøaktiviteter i Danya-området – en femogtyve års rejse

David Hopkins

Som vores mangeårige venner ved, startede Lakshmi Ashram sit arbejde i Dhauladevi block i Almora-distriktet i slutningen af nitten hundrede og halvfjerdsere, oprindeligt støttet af Lions Club i Glostrup. En tidlig indgriben var et statsregeringsstøttet uddannelsesprogram for voksne, men i samtaler med de lokale beboere blev der udtrykt et dybt behov for et undervisningsprogram for førskolebørnene i disse isolerede samfund. Således var det i foråret 1982, med stor støtte fra SIDA (det svenske Danida), at det enestående balwari (børnehave) program, der fokuserede på miljø, blev startet i landsbyerne omkring Danya, de er et vigtigt markedscenter, og også omkring Sahkande, en isoleret landsby, hvor vi havde arbejdet i adskillige år.

Skønt balwari-programmet var blevet designet fra første færd til at udvikle en miljøbevidsthed blandt de små børn, var det først omkring 1990, at Lakshmi Ashram begyndte at implementere særlige miljøprogrammer. På det tidspunkt blev der etableret en kontakt til Society for Promotion of Wastelands Development (SPWD), en national organisation med hovedkontor i New Delhi.

I de tidlige år var programmerne ikke så store, men dette gav det lokale team mulighed for langsomt at opbygge sine færdigheder. Aktiviteterne inkluderede opmuntring til at dyrke frugttræer, især citrusfrugter. Dette forbedrede både ernæringen for landsbyboerne og gav dem chance for at få en indtægt. En anden tidlig aktivitet var at beskytte og genskabe fællesskabets skov. Der var programmer, der støttede en infrastruktur i landbruget, for eksempel ved opbygning af kompostgruber og beholdere til opsamling af vand.

Sidst i halvfemserne var SPWD klar til at støtte mere intensive programmer på vandskels niveau, og området ved vores servicecenter i den lille landsby Chalmorigara, tæt ved Danya, blev valgt. I dette program blev der taget initiativ til at forbedre vandresurserne, landbrugsjorden, skovene og det fælles græsareal. Man arbejdede altid tæt sammen med landsbyboerne, der stillede arbejdskraft til rådighed til mange af aktiviteterne. En af de mest imponerende succeser var genoplivelsen af den fælles skov i landsbyen Phalyant. Hvad der havde været en yderst elendig skov er nu en tæt blandet skov, som skaffer foder til området, og som skovkomiteen fortsætter med at passe. En kilde, der var helt udtørret i den laveste del af skoven, har nu vand hele året.

Vores samarbejde med SPWD sluttede omkring 2003, men ikke længe efter blev vi inviteret til at være partnerorganisation i den første fase af et stort program, kendt som Himotthan Pariyojna. Dette blev støttet af Sir Ratan Tata Trust, styret af et af de største forretningsimperier i Indien, og skulle implementeres gennem otte organisationer i forskellige dele af Kumaun. Dette program var i en større målestok og krævede først forberedelse af et dybt detaljeret projektforslag, noget der var nyt for vores Danya-team, og etablering af kvinders Selvhjælpsgrupper i alle landbyerne i projektområdet. Al indgriben på landsbyniveau ville blive udført via de respektive kvindegrupper. Dette program blev implementeret med succes fra 2005-08.

Der var to års ophold i støttede programmer, selv om teamet fortsatte med at være aktive. Så blev vi i 2010 udvalgt som partner i implementeringen af anden fase af Himotthan Pariyojna. Dette skulle blive en større udfordring for vores feldtteam, for programmet blev nu kaldt "Natural Resource Based Livelihoods" program. Der ville stadig være komponenter af programmet, som forsøgte at forbedre de naturlige resurser, som især fokuserede på at dyrke fodergræsser og træer på private og fælles arealer, og også på at forbedre landbrugets infrastruktur, for eksempel gennem konstruktion af vandingskanaler for at bringe større landområder under vanding. Men i denne anden fase ville hovedkomponenten være oprettelsen af et kooperativ.

De lokale kvinder var blevet motiveret til at etablere et kooperativ, som nu er blevet formelt registreret. En af hovedaktiviteterne er styring af et lille mejeri (beskrevet i Sanchar 119). Mælk bliver samlet fra landsbyerne i projektområdet og bragt til Danya, hvor den bliver solgt i mejeriet. Kooperativet styrer også, hvad der er kendt som Common Facility Centre (CFC). Det er et detailcenter, hvor de lokale bønder kan sælge deres landbrugsprodukter, og hvor også ting til gavn for bønderne lagerføres, for eksempel såsæd og landbrugsredskaber. Alt overskud fra mejeriet og CFC går til kooperativet, som stiler efter at være model for forbedring af levebrødet for det lokale samfund.

Desuden søger input fra projektet at opmuntre bønderne til at kunne øge bedriftens indkomst, så de vil være mindre motiverede til at forlade deres landsbyer for at tage arbejde på lavsletterne. Drivhuse giver bønderne mulighed for at producere alle grønsager hele året og at dyrke grønsagsfrøplanter til forsyning af de lokale bønder. Bønderne bliver opfordret til at dyrke gurkemeje og ingefær. En fordel ved disse to afgrøder er, at de ikke tiltrækker aberne og de vilde

bjørne, som ellers er en større og større trussel. Andre bønder er begyndt at avle mælkekvæg, som bringer dem en sikker indkomst ved salget af mælk og mælkebaserede produkter.

Den 24. oktober besøgte to udefra kommende konsulenter, Mr. K. C. Sharma og Girish Bharajwaj, projektområdet for at foretage en konsekvensanalyse af programmet, nu da dets implementeringsperiode på tre år er næsten ovre. De mødte først medlemmerne af kooperativet i vores center og blev imponeret over deres engagement i den langsigtede succes med kooperativet. Så efter frokost besøgte de to rådgivere området, fulgt af det lokale feltteam og medlemmer af Himotthan Society. Tiden begrænsede, hvad de kunne nå at se, men vi besøgte først en privat græsmark, der tilhørte Daya Kishan Pandey, hvor fodergræs var blevet plantet på et stort område på skråningen neden for hovedvejen. Teamet fortsatte derefter til landsbyen Chaunsala, hvor projektet har arbejdet med et antal familier. Vi mødtes med en bonde, Gopal Bhatt, der havde profiteret fra et gasanlæg, som forsyner dem med gas til madlavning i det meste af året. Det sparer således familien fra at købe gasbeholdere eller samle brænde fra fjerntliggende skove. Gopal Bhatt havde også fået en god indtægt fra dyrkning og salg af ingefær. Men da han blev udspurgt af Girish Bharadwaj, erfarede vi, at han stadig vendte tilbage til lavlandet, hvor han i mange år havde arbejdet i restauranter. Girish spurgte ham temmelig skarpt, hvor meget han var nødt til at tjene pr. måned af sin jord, så at han ikke ville skulle forlade sit hjem for et job!

Shiv Datt – ti højre – i sit drivhus med løgplanter

En anden lokal bonde, som havde arbejdet i Delhi, var vendt hjem og havde samlet sig en lille flok på fem køer, som nu forsyner ham med en god indkomst, skønt han stadig betaler af på et lån, som han havde taget for at købe køerne.

Shiv Datt Pande, en fra vores feltteam, brugte sine to drivhuse godt til at dyrke grønsager. Denne sommer havde han en fortrinlig høst af tomater, og han har for nylig sået løgfrø, og når planterne er klar om nogle få uger, vil han sælge dem til de lokale bønder.

Det sidste sted, som feltteamet besøgte, mens solen var ved at gå ned, var en beskyttet bjergside, fælles jord for området, som var lagt ud til foderplanter. Hele skråningen var dækket af græs. Plantning af fodergræs og træer var blevet foretaget på skråningen, og træerne så fine ud. Men hele skråningen kræver beskyttelse i et par år til, før det vil være modent nok til ikke at blive ødelagt af græssende dyr.

Alt i alt gik konsekvensanalysen rigtig fint – konsulenterne var meget imponeret over fodergræsprogrammet, men på langt sigt forbliver spørgsmålet, hvordan kan man fremme de økonomiske betingelser, som vil overtale de lokale folk til ikke at flytte fra deres landsbyer. Beslutningen om at flytte er personlig baseret på forskellige faktorer, hvor det ikke mindst nu til dags er ønsket om at give sine børn en god uddannelse og have adgang til gode helsefaciliteter, plus naturligvis tiltrækningen af bylivet og udsigten til en højere indkomst.